

[Hilmar Baunsgaard.]

hans sagkyndige lejlighed og derfor også en rimelig tidsfrist til at udforme den lovregel, der på tilfredsstillende måde dækker hensigten.

Men hensigten bør der ikke være tvivl om: det må fremgå af en retsregel, som borgerne skal rette sig efter, og politiet overvåge at de retter sig efter, at man ikke fysisk må afspærre en arbejdsplads, så medarbejderne forhindres i at komme ind på den og ud igen, når de er kommet ind. Jeg tror også, at organisationerne ved nøjere eftertanke vil indse, at sådan må det være. Overgreb mod den enkelte borgers personlige frihed vil det danske samfund af 1975 ikke kendes ved.

Det spørgsmål melder sig også, hvorfor der er kræfter inden for fagbevægelsen, der ønsker at tage sådanne midler i brug. Det er jo ikke, fordi det var nødvendigt: der gives andre metoder, som jeg nævnte det før, som ikke ville kalde på politiets indblanding, og som ikke havde nødvendiggjort en straffelovsdiskussion. Når man ikke valgte disse lovlige metoder, vækker det mistanke om, at der er kræfter, som hverken ønsker retstilstande på arbejdsmarkedet eller inden for fagbevægelsen. Man spørger sig selv, om dette års række af enten overenskomststridige eller ulovlige episoder i virkeligheden ikke lige så meget er rettet imod fagbevægelsen som mod virksomhederne. Jeg går ud fra, at LOs ledelse har stillet sig selv det samme spørgsmål.

En anden af efterårets episoder mener jeg også har rejst principielle problemer under en form, der nødvendiggør en afklaring, og det er sygehuskonflikten på Fyn. Jeg skal ikke her tage stilling til, om amtsrådet var berettiget til at afskedige sygeplejeren i Nyborg. Den del af sagen vil, forstår jeg, blive bedømt af domstolene, og indtil det er sket, bør vi andre afholde os fra at tage stilling til den juridiske side af sagen, men det er vel, når alt kommer til alt, også den mindst væsentlige.

Afgørende derimod er det, at vi her i folketinget tager stilling til de forholdsregler, der nødvendigvis må tages over for fremtidige konflikter på de livsvigtige områder. For år tilbage brugte folketinget megen tid på at diskutere problemet om friholdelse fra arbejdskonflikter på de livs-

vigtige områder. Medvirkende til det daværende folketings afvisning af speciel lovgivning på de livsvigtige områder var de helt uforbeholdne udtalelser fra arbejdsmarkedets parter om, at de selv ville sikre disse områder. Nyborgaffæren afslørede, at det kunne de altså ikke. Det kan man ikke bebrejde hovedorganisationerne, for konflikten på de fynske sygehuse var klart overenskomststridig.

Det spørgsmål, folketinget nu står over for at skulle tage stilling til, er: hvad kan der gøres for at hindre gentagelser? Samfundet kan ikke acceptere, at sygehusområdet benyttes som middel i en arbejdskonflikt. Intet civiliseret samfund kan acceptere en tilstand, hvor syge og forulykkede skal lide på grund af andres uansvarlige optræden. Ganske uanset hvordan man i øvrigt bedømmer konflikten mellem Ragnhild Jensen i Nyborg og Kommunalarbejderforbundet, var det en utilgiveligt uansvarlig optræden, da medlemmer af forbundet udsatte sygehusene for en ulovlig konflikt. Samfundet må sikre sig mod overgreb på de livsvigtige områder. Jeg ved fra de tidligere diskussioner, at grænsen mellem livsvigtige og ikke livsvigtige områder er flydende, men ingen vil formentlig finde på at bestride, at sygehusområdet er livsvigtigt.

Problemet er altså for det første, hvilke repressalier der skal gælde, hvis arbejdsnedlæggelser finder sted. Her rækker almindelige arbejdsretlige bestemmelser åbenbart ikke.

Dernæst er spørgsmålet, hvilke hjælpemidler samfundet kan sætte ind, hvis en konflikt trods alle forholdsregler alligevel bryder ud. Vi kan ikke blot tage til efterretning, at et af landets største sygehuse stod over for en lukning, med alt, hvad det ville indebære. Jeg går ud fra, at regeringen er enig i disse synspunkter og derfor parat til at gå i forhandling om, hvad der kan og skal gøres.

En anden side af denne fynske sag er Ragnhild Jensens egen optræden. Et er, at damen ikke ønskede at blive tvunget ind i et fagforbund, hvor hun tvangsmæssigt skulle yde bidrag til partier og presse, hun ikke sympatiserer med. Det er en holdning, som i hvert fald det radikale venstre både forstår og har sympati for.